

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ จะได้แยกการนำเสนอออกเป็นสามส่วนด้วยกัน ดังนี้
ส่วนที่ 1 เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ร้อยละ (Percentage)

ส่วนที่ 2 เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายโดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean: $\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อตอบวัตถุประสงค์ในข้อ 1 และ 2

ส่วนที่ 3 เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานเชิงความสัมพันธ์ระหว่าง

ตัวแปรที่ศึกษาโดยใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlatio: r_{xy}) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) สำหรับตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 และ 4
ผลการวิเคราะห์ในแต่ละส่วนสามารถแสดงได้ดังตารางข้างล่างต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

จากกลุ่มตัวอย่างพนักงานสอบสวนที่เก็บรวบรวมข้อมูลได้ทั้งหมดจำนวน 101 คน จะมีรายละเอียดของคุณลักษณะ ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพ	จำนวน (n = 101 คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	99	98.02
หญิง	2	1.98
2. สถานภาพ		
โสด	45	44.55
สมรส	51	50.50
หย่าร้าง	1	0.99
ไม่ระบุ	4	3.96
3. อายุ		
23 – 30 ปี	31	30.69
31 – 38 ปี	43	42.57
39 – 46 ปี	23	22.77
47 – 54 ปี	4	3.96
4. ระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวน (หน่วย:เดือน)		
21 – 92 เดือน	55	54.46
93 – 164 เดือน	37	36.63
165 – 236 เดือน	6	5.94
237 – 309 เดือน	3	2.97
5. ตำแหน่ง		
พนักงานสอบสวน (สัญญาบัตร 1)	61	60.40
พนักงานสอบสวน (สัญญาบัตร 2)	39	38.61
พนักงานสอบสวน (สัญญาบัตร 3)	1	0.99

ตารางที่ 6 สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

6. ระดับการศึกษาสูงสุด		
ปริญญาตรี	91	90.10
ปริญญาโท	8	7.92
ไม่ระบุ	2	1.98
7. สำเร็จการศึกษาใน ระดับปริญญาตรี จาก		
นิติศาสตร์บัณฑิต จากสถาบันอุดมศึกษา	56	55.45
รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต จากโรงเรียนนายร้อยตำรวจ	42	41.58
ไม่ระบุ	3	2.97
รวม	101	100.00

จากตารางที่ 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 101 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 97.03 รองลงมาเป็นเพศหญิง ร้อยละ 1.98 โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 50.50 สมรสแล้ว รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด ร้อยละ 44.55 และหย่าร้างอีกร้อยละ 0.99 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 3.96 ไม่ระบุว่าสถานภาพสมรสของตนเองเป็นเช่นใด เมื่อจำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีอายุในช่วง 31 – 38 ปี ร้อยละ 42.57 รองลงมา คือ ช่วงอายุ 23 – 30 ปี ร้อยละ 30.69 , ช่วงอายุ 39 – 46 ปี ร้อยละ 22.77 และช่วงอายุ 47 – 54 ปี ร้อยละ 3.96 โดยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีอายุโดยเฉลี่ย เท่ากับ 34.64 และเมื่อจำแนกตามระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวน (หน่วย:เดือน) พบว่า ส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการทำงานเป็นพนักงานสอบสวนอยู่ในช่วง 21 – 92 เดือน เท่ากับร้อยละ 54.46 รองลงมา คือ ระยะเวลาการทำงานอยู่ในช่วง 93 – 164 เดือน เท่ากับร้อยละ 36.63 , ระยะเวลาทำงานอยู่ในช่วง 165 – 236 เดือน ร้อยละ 5.94 และอยู่ในช่วง 237 – 309 เดือน ร้อยละ 2.97 โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวนโดยเฉลี่ย เท่ากับ 95.43 เดือน และเมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามตำแหน่งของการทำงาน พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างจะอยู่ในตำแหน่งพนักงานสอบสวน (สัญญาบัตร 1) เท่ากับร้อยละ 60.40 รองลงมา คือ ตำแหน่งพนักงานสอบสวน (สัญญาบัตร 2) เท่ากับ 38.61 และมีเพียงร้อยละ 0.99 ที่ดำรงตำแหน่งพนักงานสอบสวน (สัญญาบัตร 3) เมื่อผู้วิจัยได้จำแนกลักษณะของกลุ่มตัวอย่างตามระดับการศึกษาสูงสุดพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 90.10 รองลงมา คือ ระดับปริญญาโท ร้อยละ 7.92 และไม่ระบุ ร้อยละ 1.98 โดยสำเร็จการศึกษาจากนิติศาสตร์บัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษา ร้อยละ 55.45 รองลงมา คือ รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิตจากโรงเรียนนายร้อยตำรวจ ร้อยละ 41.58 และไม่ระบุ ร้อยละ 2.97

ส่วนที่ 2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้จะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยในแต่ละข้อ และผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยตามลำดับชั้น ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อ 1 เพื่อศึกษาระดับของทัศนคติต่อการทำงานในระบบราชการของพนักงานสอบสวน กองบังคับการตำรวจนครบาล 8 ทั้ง 4 มิติ ได้แก่ มิติด้านความเข้าใจในการทำงาน มิติด้านความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนในการทำงาน มิติด้านการมีส่วนร่วมในการทำงาน และ มิติด้านการมีอิสระในการทำงาน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงได้ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงระดับของทัศนคติต่อการทำงานในระบบราชการของพนักงานสอบสวน ในมิติด้านความเข้าใจในการทำงาน ความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนในการทำงาน การมีส่วนร่วมในการทำงาน และการมีอิสระในการทำงาน

ทัศนคติต่อการทำงานในระบบราชการ	Mean	S.D.	ระดับ	ระดับความน่าพอใจ
ความเข้าใจในการทำงาน	2.47	0.86	ค่อนข้างต่ำ	ค่อนข้างดี
ความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนในการทำงาน	3.68	0.67	สูง	ไม่ดี
การมีส่วนร่วมในการทำงาน	2.11	0.93	ค่อนข้างต่ำ	ค่อนข้างไม่ดี
การมีอิสระในการทำงาน	2.22	0.81	ค่อนข้างต่ำ	ค่อนข้างไม่ดี

(คะแนนอยู่ในช่วง 0 – 5)

จากตารางที่ 7 พบว่า พนักงานสอบสวนมีระดับของทัศนคติต่อการทำงานในระบบราชการทั้ง 4 มิติอยู่ในระดับที่แตกต่างกัน โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า พนักงานสอบสวนมีทัศนคติต่อการทำงานในระบบราชการด้านความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนสูงที่สุด ($X = 3.68$) รองลงมาคือด้านความเข้าใจในการทำงาน ($X = 2.47$) ด้านการมีอิสระในการทำงาน ($X = 2.22$) และด้านการมีส่วนร่วมในการทำงาน ($X = 2.11$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของแต่ละด้านเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายแล้วจะพบว่า พนักงานสอบสวนรู้สึกว่าการสอบสวนที่ตนเองทำอยู่นั้นต้องใช้ความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนในการทำงานอยู่ในระดับสูง โดยที่ผู้บังคับบัญชาเปิดโอกาสให้ตนเองมีส่วนร่วมในการทำงานค่อนข้างต่ำ เช่นเดียวกับด้านการมีอิสระในการทำงาน

ซึ่งอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำเช่นเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตามค่าเฉลี่ยของด้านความจำเป็นในการทำงานอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ซึ่งบ่งชี้ว่าพนักงานสอบสวนรู้สึกว่างานด้านการสอบสวนที่ตนเองปฏิบัติอยู่เป็นงานที่ไม่ค่อยท้าทายเท่าใดนัก

วัตถุประสงค์ข้อ 2 เพื่อศึกษาระดับของความแปลกแยกในการทำงานของพนักงานสอบสวน กองบังคับการตำรวจนครบาล 8 ทั้ง 5 ภาวะ ได้แก่ ภาวะไร้อำนาจ ภาวะไร้ความหมาย ภาวะไร้บรรทัดฐาน ภาวะของความรู้สึกโดดเดี่ยวทางสังคม และภาวะความแปลกแยกจากตนเอง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงได้ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงระดับของความแปลกแยกในการทำงานของพนักงานสอบสวน ใน 5 ภาวะ ได้แก่ ภาวะไร้อำนาจ ภาวะไร้ความหมาย ภาวะไร้บรรทัดฐาน ภาวะของความรู้สึกโดดเดี่ยวทางสังคม และภาวะความแปลกแยกจากตนเอง

ความแปลกแยกในการทำงาน	Mean	S.D.	ระดับ	ระดับความน่าพอใจ
ภาวะไร้อำนาจ	2.60	0.84	ค่อนข้างสูง	ค่อนข้างไม่ดี
ภาวะไร้ความหมาย	2.46	1.01	ค่อนข้างต่ำ	ค่อนข้างดี
ภาวะไร้บรรทัดฐาน	3.68	0.89	สูง	ไม่ดี
ภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม	1.55	1.00	ต่ำ	ดี
ภาวะความแปลกแยกจากตนเอง	1.77	1.04	ค่อนข้างต่ำ	ค่อนข้างดี

(คะแนนอยู่ในช่วง 0 – 5)

จากตารางที่ 8 พบว่าพนักงานสอบสวนมีความแปลกแยกในการทำงานในภาวะไร้บรรทัดฐานสูงที่สุด ($X = 3.68$) รองลงมาได้แก่ ภาวะไร้อำนาจ ($X = 2.60$) ภาวะไร้ความหมาย ($X = 2.46$) ภาวะความแปลกแยกจากตนเอง ($X = 1.77$) และภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม ($X = 1.55$) ตามลำดับ และเมื่อแปลความหมายของค่าเฉลี่ยที่ได้เทียบกับเกณฑ์แล้ว พบว่าพนักงานสอบสวนประสบกับปัญหาความแปลกแยกเกือบทุกภาวะยกเว้นภาวะความรู้สึกโดดเดี่ยวทางสังคม และภาวะความแปลกแยกจากตนเอง โดยที่พนักงานสอบสวนประสบปัญหาความแปลกแยกในการทำงานในภาวะความไร้บรรทัดฐานอยู่ในระดับสูง โดยปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นควบคู่กับภาวะความไร้อำนาจซึ่งอยู่ในระดับค่อนข้างสูงเช่นเดียวกัน ส่วนภาวะความไร้ความหมายนั้นแม้จะอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ แต่ค่าเฉลี่ยที่ได้มีค่าสูงเข้าใกล้ค่าเฉลี่ยของภาวะไร้อำนาจ เพียงแต่ยังไม่สูงจนถึงเกณฑ์ที่ระบุไว้

ส่วนที่ 3 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานเชิงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษาโดยใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation: r_{xy}) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

วัตถุประสงค์ข้อ 3 เพื่อวิเคราะห์ระดับความสัมพันธ์ภายในระหว่างระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวน, วุฒิการศึกษา และทัศนคติต่อการทำงานในระบบราชการกับความแปลกแยกในการทำงานของพนักงานสอบสวน กองบังคับการตำรวจนครบาล 8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 1 – 6 นั้น ผู้วิจัยจะยกนำเสนอผลการวิเคราะห์แต่ละสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความแปลกแยกในการทำงานทั้ง 5 ภาวะ ได้แก่ ภาวะความไร้อำนาจ, ภาวะความไร้ความหมาย, ภาวะความไร้บรรทัดฐาน, ภาวะของความรู้สึกโดดเดี่ยว และภาวะความแปลกแยกจากตนเอง

ตารางที่ 9 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างความแปลกแยกในการทำงานของพนักงานสอบสวนทั้ง 5 ภาวะกับระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวน

ความแปลกแยกในการทำงาน	จำนวน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	sig.
ภาวะไร้อำนาจ	101	-.114	.258
ภาวะไร้ความหมาย	101	.063	.535
ภาวะไร้บรรทัดฐาน	101	-.009	.926
ภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม	101	.108	.281
ภาวะความแปลกแยกจากตนเอง	101	-.195	.051

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 9 พบว่าระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์ในทางลบกับภาวะไร้อำนาจ ภาวะไร้บรรทัดฐาน ภาวะความแปลกแยกจากตนเอง และมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับภาวะไร้ความหมาย และภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม แต่อย่างไรก็ตามขนาดของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรทุกคู่มีค่าต่ำมาก และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นสรุปได้ว่า ระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวนไม่มีความสัมพันธ์กับความแปลกแยกทั้ง 5 ภาวะที่ระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งขึ้น

สมมติฐานที่ 2 วุฒิการศึกษามีความสัมพันธ์ในทางลบกับความแปลกแยกในการทำงาน ทั้ง 5 ภาวะ ได้แก่ ภาวะความรู้ความเข้าใจ, ภาวะความรู้ความหมาย, ภาวะความรู้บรรทัดฐาน, ภาวะของความรู้สึกโดดเดี่ยว และภาวะความแปลกแยกจากตนเอง

ตารางที่ 10 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างความแปลกแยกในการทำงานของพนักงานสอบสวนทั้ง 5 ภาวะกับวุฒิการศึกษา

ความแปลกแยกในการทำงาน	จำนวน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	sig.
ภาวะ ไร้อำนาจ	101	-.087	.388
ภาวะ ไร้ความหมาย	101	-.182	.068
ภาวะ ไร้บรรทัดฐาน	101	-.029	.777
ภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม	101	-.057	.571
ภาวะความแปลกแยกจากตนเอง	101	.205*	.040

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 10 พบว่าวุฒิการศึกษามีความสัมพันธ์ในทางลบกับภาวะ ไร้อำนาจ ภาวะไร้ความหมาย ภาวะไร้บรรทัดฐาน และภาวะโดดเดี่ยวทางสังคม แต่ขนาดของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรทั้ง 4 คู่ดังกล่าวมีค่าต่ำมากจนไม่พบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นสรุปได้ว่า วุฒิการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความแปลกแยกในการทำงานทั้ง 4 ภาวะดังกล่าวข้างต้นที่ระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามผลการวิเคราะห์ครั้งนี้ ได้ให้ข้อสรุปที่ขัดแย้งกับสมมติฐานที่ตั้งขึ้น นั่นคือผลการวิเคราะห์พบว่าวุฒิการศึกษามีความสัมพันธ์ในทางบวกกับภาวะความแปลกแยกจากตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 แต่อย่างไรก็ตามขนาดของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ดังกล่าวอยู่ในระดับต่ำ ($r = .205$) แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างวุฒิการศึกษากับภาวะความแปลกแยกจากตนเองยังไม่เด่นชัดจนสามารถสรุปได้อย่างมั่นใจว่า เมื่อพนักงานสอบสวนมีวุฒิการศึกษาเพิ่มขึ้นแล้ว ระดับของภาวะความแปลกแยกจากตนเองจะสูงขึ้นไปด้วย

สมมติฐานที่ 3 ทศนคติต่อการทำงานในระบบราชการในมิติด้านความจำใจในการทำงานมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความแปลกแยกในการทำงานทั้ง 5 ภาวะ ได้แก่ ภาวะความไร้อำนาจ, ภาวะความไร้ความหมาย, ภาวะความไร้บรรทัดฐาน, ภาวะของความรู้สึกโดดเดี่ยว และ ภาวะความแปลกแยกจากตนเอง

ตารางที่ 11 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างความแปลกแยกในการทำงานของพนักงานสอบสวนทั้ง 5 ภาวะกับความจำใจในการทำงาน

ความแปลกแยกในการทำงาน	จำนวน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	sig.
ภาวะไร้อำนาจ	101	.397***	.000
ภาวะไร้ความหมาย	101	.588***	.000
ภาวะไร้บรรทัดฐาน	101	.092	.360
ภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม	101	.181	.071
ภาวะความแปลกแยกจากตนเอง	101	-.063	.532

*** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

จากตารางที่ 11 พบว่าทศนคติต่อการทำงานในระบบราชการในมิติด้านความจำใจในการทำงาน มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความแปลกแยกในการทำงาน 4 ภาวะ ได้แก่ ภาวะไร้อำนาจ ภาวะไร้ความหมาย ภาวะไร้บรรทัดฐาน และภาวะโดดเดี่ยวทางสังคม ในขณะที่พบความสัมพันธ์ในทางลบระหว่างความจำใจในการทำงานกับภาวะความแปลกแยกจากตนเอง แต่อย่างไรก็ตาม ขนาดของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่สูงและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 นั้นมีเพียง 2 ค่า ได้แก่ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความจำใจในการทำงานกับภาวะไร้ความหมาย ($r = .588, p < .001$) และภาวะไร้อำนาจ ($r = .397, p < .001$) ซึ่งเป็นรูปแบบของความสัมพันธ์ในทางบวก นั่นคือพนักงานสอบสวนที่รู้สึกว่างงานที่ทำอยู่มีความจำใจในการทำงานสูง เขาก็จะมีคะแนนของภาวะไร้ความหมายและภาวะไร้อำนาจสูงไปด้วย ส่วนผู้ที่รู้สึกว่างงานที่ทำมีความจำใจในการทำงานต่ำ เขาก็จะมีคะแนนของภาวะไร้ความหมายและภาวะไร้อำนาจต่ำไปด้วย ส่วนคู่ที่เหลืออีก 3 คู่ ได้แก่ ความจำใจในการทำงานกับภาวะไร้บรรทัดฐาน ภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม และภาวะความแปลกแยกจากตนเองนั้น พบว่าขนาดของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าต่ำและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า ความจำใจในการทำงานไม่มีความสัมพันธ์กับภาวะไร้บรรทัดฐาน ภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม และภาวะความแปลกแยกจากตนเอง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

สมมติฐานที่ 4 ทักษะคิดต่อการทำงานในระบบราชการในมิติด้านความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนในการทำงานมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความแปลกแยกในการทำงานทั้ง 5 ภาวะ ได้แก่ ภาวะความไร้อำนาจ, ภาวะความไร้ความหมาย, ภาวะความไร้บรรทัดฐาน, ภาวะของความรู้สึกโดดเดี่ยว และภาวะความแปลกแยกจากตนเอง

ตารางที่ 12 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างความแปลกแยกในการทำงานของพนักงานสอบสวนทั้ง 5 ภาวะกับความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนในการทำงาน

ความแปลกแยกในการทำงาน	จำนวน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	sig.
ภาวะไร้อำนาจ	101	.167	.096
ภาวะไร้ความหมาย	101	.108	.284
ภาวะไร้บรรทัดฐาน	101	.328***	.001
ภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม	101	-.097	.333
ภาวะความแปลกแยกจากตนเอง	101	.002	.984

*** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

จากตารางที่ 12 พบว่าทักษะคิดต่อการทำงานในระบบราชการในมิติด้านความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนในการทำงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับภาวะไร้บรรทัดฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เพียงภาวะเดียว ($r = .328, p = .001$) นั่นคือ เมื่อพนักงานสอบสวนประสบกับการทำงานที่ยืดถือความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนในการทำงานสูงแล้ว ระดับของภาวะไร้บรรทัดฐานจะสูงขึ้นตามไปด้วย ส่วนความสัมพันธ์ของความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนในการทำงานกับความแปลกแยกในการทำงานด้านที่เหลืออีก 4 ภาวะ (ภาวะไร้อำนาจ ภาวะไร้ความหมาย ภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม และภาวะความแปลกแยกจากตนเอง) นั้นพบว่า มีขนาดค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำและไม่มีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า ความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนในการทำงานไม่มีความสัมพันธ์กับภาวะไร้อำนาจ ภาวะไร้ความหมาย ภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม และภาวะความแปลกแยกจากตนเอง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 5 ทศนคติต่อการทำงานในระบบราชการในมิติด้านความมีอิสระในการทำงานมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความแปลกแยกในการทำงานทั้ง 5 ภาวะ ได้แก่ ภาวะความไร้อำนาจ, ภาวะความไร้ความหมาย, ภาวะความไร้บรรทัดฐาน, ภาวะของความรู้สึกโดดเดี่ยว และ ภาวะความแปลกแยกจากตนเอง

ตารางที่ 13 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างความแปลกแยกในการทำงานของพนักงานสอบสวนทั้ง 5 ภาวะกับความมีอิสระในการทำงาน

ความแปลกแยกในการทำงาน	จำนวน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	sig.
ภาวะไร้อำนาจ	101	-.504***	.000
ภาวะไร้ความหมาย	101	-.245*	.014
ภาวะไร้บรรทัดฐาน	101	-.200*	.045
ภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม	101	-.136	.175
ภาวะความแปลกแยกจากตนเอง	101	.107	.287

*** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001, * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 13 พบว่าทศนคติต่อการทำงานในระบบราชการในมิติด้านความมีอิสระในการทำงานมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความแปลกแยกในการทำงานด้านภาวะไร้อำนาจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($r = -.504, p < .001$) และมีความสัมพันธ์กับภาวะไร้ความหมาย ($r = -.245, p < .05$) และภาวะไร้บรรทัดฐาน ($r = -.200, p < .05$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า เมื่อพนักงานสอบสวนรู้สึกว่ามีอิสระในการทำงานต่ำจะทำให้เกิดความแปลกแยกในการทำงานด้านภาวะไร้อำนาจ ภาวะไร้ความหมาย และภาวะไร้บรรทัดฐานสูงขึ้น ในทางตรงกันข้าม หากพนักงานสอบสวนรู้สึกว่ามีอิสระในการทำงานสูงจะส่งผลให้ภาวะไร้อำนาจ ภาวะไร้ความหมาย และภาวะไร้บรรทัดฐานลดต่ำลง ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เหลืออีกสองคู่ (ภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคมและภาวะความแปลกแยกจากตนเอง) นั้นพบว่ามีสัมพันธ์กันในระดับต่ำและไม่มีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ความมีอิสระในการทำงานไม่มีความสัมพันธ์กับภาวะโดดเดี่ยวทางสังคมและภาวะความแปลกแยกจากตนเอง

สมมติฐานที่ 6 ทศนคติต่อการทำงานในระบบราชการในมิติด้านการมีส่วนร่วมในการทำงานมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความแปลกแยกในการทำงานทั้ง 5 ภาวะ ได้แก่ ภาวะความไร้อำนาจ, ภาวะความไร้ความหมาย, ภาวะความไร้บรรทัดฐาน, ภาวะของความรู้สึกโดดเดี่ยว และ ภาวะความแปลกแยกจากตนเอง

ตารางที่ 14 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างความแปลกแยกในการทำงานของพนักงานสอบสวนทั้ง 5 ภาวะกับการมีส่วนร่วมในการทำงาน

ความแปลกแยกในการทำงาน	จำนวน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	sig.
ภาวะไร้อำนาจ	101	-.389***	.000
ภาวะไร้ความหมาย	101	-.340***	.000
ภาวะไร้บรรทัดฐาน	101	-.168	.094
ภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม	101	-.172	.085
ภาวะความแปลกแยกจากตนเอง	101	.147	.143

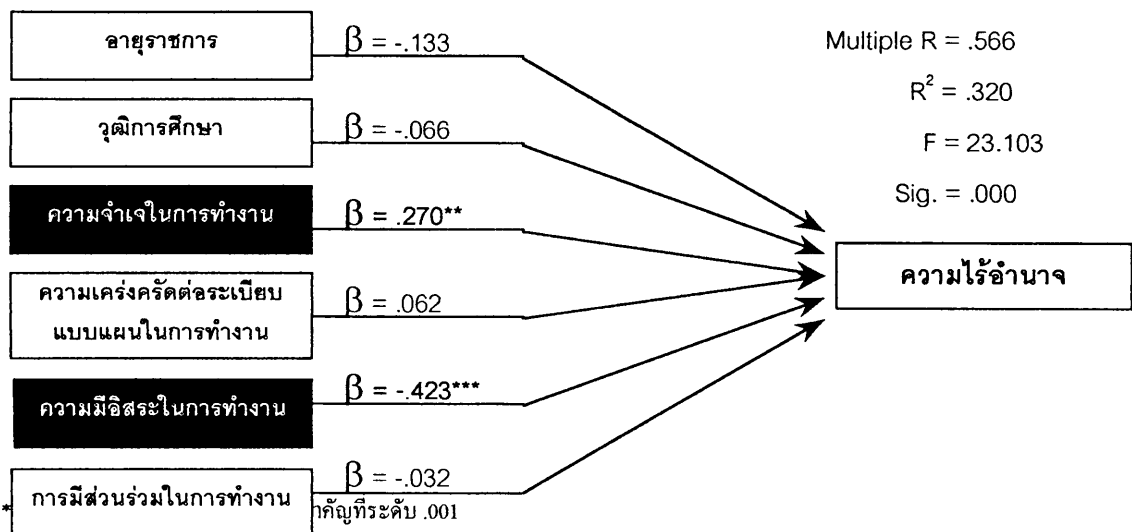
*** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

จากตารางที่ 14 พบว่าทศนคติต่อการทำงานในระบบราชการในมิติด้านการมีส่วนร่วมในการทำงานมีความสัมพันธ์ในทางลบกับภาวะไร้อำนาจ ($r = -.389, p < .001$) และภาวะไร้ความหมาย ($r = -.340, p < .001$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงว่า เมื่อพนักงานสอบสวนรู้สึกว่ามีส่วนร่วมในการทำงานต่ำจะทำให้ภาวะไร้อำนาจ และภาวะไร้ความหมายเพิ่มสูงขึ้น ในทางตรงกันข้าม หากพนักงานสอบสวนรู้สึกว่ามีส่วนร่วมในการทำงานสูงจะส่งผลให้ภาวะไร้อำนาจ และภาวะไร้ความหมายลดต่ำลง ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เหลืออีกสามคู่ (ภาวะไร้บรรทัดฐาน ภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม และภาวะความแปลกแยกจากตนเอง) นั้น พบว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับค่าและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าการมีส่วนร่วมในการทำงานไม่มีความสัมพันธ์กับภาวะไร้บรรทัดฐาน ภาวะโดดเดี่ยวทางสังคม และภาวะความแปลกแยกจากตนเอง

วัตถุประสงค์ข้อ 4. เพื่อศึกษาอิทธิพลของระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวน วุฒิการศึกษา และทัศนคติต่อการทำงานในระบบราชการที่มีต่อความแปลกแยกในการทำงานของพนักงานสอบสวน กองบังคับการตำรวจนครบาล 8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงได้ดังภาพประกอบ

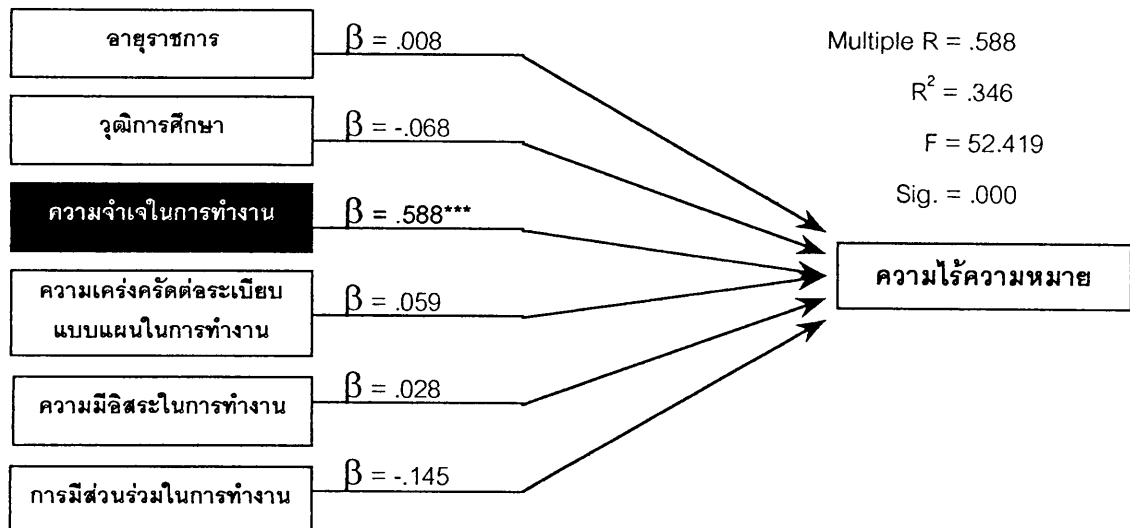
สมมติฐานที่ 7 ระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวน วุฒิการศึกษา และทัศนคติต่อการทำงานในระบบราชการทั้ง 4 มิติสามารถร่วมกันอธิบายความแปลกแยกทั้ง 5 ภาวะได้

ภาพประกอบที่ 4 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของความแปลกแยกในการทำงานด้านภาวะความไร้อำนาจ โดยใช้ทัศนคติต่อการทำงานทั้ง 4 ด้านร่วมกับระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวน และวุฒิการศึกษา เป็นตัวแปรทำนาย และใช้วิธี Stepwise

จากภาพประกอบที่ 4 ซึ่งแสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณโดยใช้ความไร้อำนาจเป็นตัวแปรตาม และใช้ตัวแปรทัศนคติต่อการทำงานทั้ง 4 ด้าน ร่วมกับระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวน และวุฒิการศึกษาเป็นตัวแปรทำนาย พบว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความไร้อำนาจสูงที่สุดได้แก่ ความมีอิสระในการทำงานโดยมีค่าน้ำหนักอิทธิพลในรูปคะแนนมาตรฐานเท่ากับ -.423 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 รองลงมาได้แก่ ความจำเป็นในการทำงานซึ่งมีค่าน้ำหนักอิทธิพลในรูปคะแนนมาตรฐานเท่ากับ .270 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรที่เหลืออีก 4 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความไร้อำนาจเพียงเล็กน้อยและไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตัวแปรทัศนคติต่อการทำงานในระบบราชการในมิติด้านความมีอิสระในการทำงานและความจำเป็นในการทำงานมีความสัมพันธ์กับความไร้อำนาจเท่ากับ .566 และตัวแปรทั้งสองตัวได้ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของภาวะความไร้อำนาจได้ร้อยละ 32 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (R² = .320, F = 23.103, p<.001)

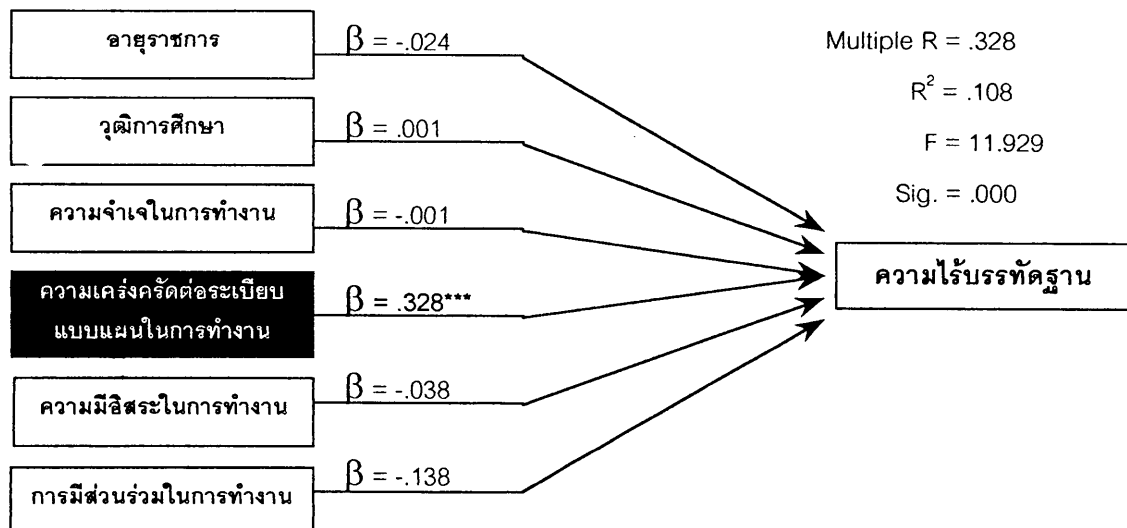
ภาพประกอบที่ 5 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของความแปลกแยกในการทำงานด้านภาวะ
ความไร้ความหมาย โดยใช้ทัศนคติต่อการทำงานทั้ง 4 ด้านร่วมกับระยะเวลาการเป็นพนักงาน
สอบสวน และวุฒิการศึกษา เป็นตัวแปรทำนาย และใช้วิธี Stepwise

จากภาพประกอบที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ โดยใช้ความไร้
ความหมายเป็นตัวแปรตาม และใช้ตัวแปรทัศนคติต่อการทำงานทั้ง 4 ด้าน ร่วมกับระยะเวลาการ
เป็นพนักงานสอบสวน และวุฒิการศึกษาเป็นตัวแปรทำนาย พบว่ามีตัวแปรทำนายเพียงตัวแปรเดียว
ที่มีอิทธิพลต่อความไร้ความหมายคือ ความจำใจในการทำงาน โดยมีค่าน้ำหนักอิทธิพลในรูป
คะแนนมาตรฐานเท่ากับ .588 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนตัวแปรที่เหลืออีก 5 ตัว
แปรไม่มีอิทธิพลต่อความไร้ความหมายเพียงเล็กน้อยและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตัวแปรทำนายด้านความจำใจในการทำงานมีความสัมพันธ์กับความไร้ความหมายเท่ากับ
.588 และสามารถอธิบายความแปรปรวนของภาวะความไร้ความหมายได้ร้อยละ 34.60 อย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($R^2 = .346, F = 52.419, p < .001$)

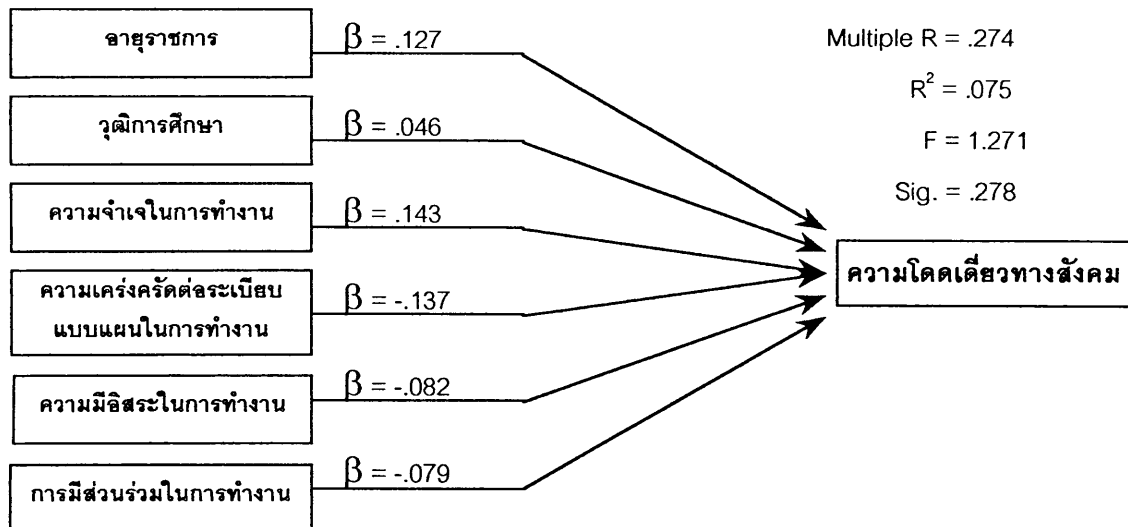
ภาพประกอบที่ 6 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของความแปลกแยกในการทำงานด้านภาวะ
 ความไร้บรรทัดฐาน โดยใช้ทัศนคติต่อการทำงานทั้ง 4 ด้านร่วมกับระยะเวลาการเป็นพนักงาน
 สอบสวน และวุฒิการศึกษา เป็นตัวแปรทำนาย และใช้วิธี Stepwise

จากภาพประกอบที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณโดยใช้ความไร้บรรทัดฐาน
 เป็นตัวแปรตาม และใช้ตัวแปรทัศนคติต่อการทำงานทั้ง 4 ด้าน ร่วมกับระยะเวลาการเป็นพนักงาน
 สอบสวน และวุฒิการศึกษาเป็นตัวแปรทำนาย พบว่ามีตัวแปรทำนายเพียงตัวแปรเดียวที่มีอิทธิพล
 ต่อความไร้บรรทัดฐานคือ ความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนในการทำงาน โดยมีค่าน้ำหนักอิทธิพล
 ในรูปคะแนนมาตรฐานเท่ากับ .328 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนตัวแปรที่เหลืออีก 5
 ตัวแปรไม่มีอิทธิพลต่อความไร้บรรทัดฐานเพียงเล็กน้อยและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตัวแปรทำนายด้านความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนในการทำงานมีความสัมพันธ์กับ
 ความไร้บรรทัดฐานเท่ากับ .328 และสามารถอธิบายความแปรปรวนของภาวะความไร้บรรทัดฐาน
 ได้ร้อยละ 10.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (R² = .108, F = 11.929, p<.001)

ภาพประกอบที่ 7 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของความแปลกแยกในการทำงานด้านภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคม โดยใช้ทัศนคติต่อการทำงานทั้ง 4 ด้านร่วมกับระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวน และวุฒิการศึกษา เป็นตัวแปรทำนาย และใช้วิธี Enter

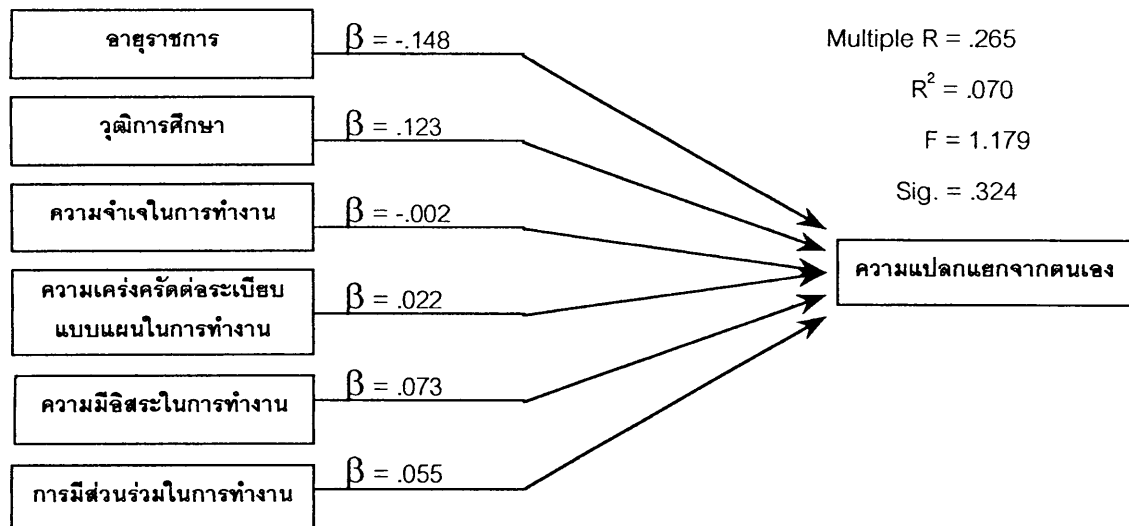

จากภาพประกอบที่ 7 พบว่าเมื่อทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณด้วยวิธี Stepwise โดยใช้ความไว้บรรทัดฐานเป็นตัวแปรตาม และใช้ตัวแปรทัศนคติต่อการทำงานทั้ง 4 ด้าน ร่วมกับระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวน และวุฒิการศึกษาเป็นตัวแปรทำนาย พบว่าไม่มีตัวแปรทำนายใดที่มีอิทธิพลต่อความโดดเดี่ยวทางสังคมเลย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเพื่อตรวจสอบอิทธิพลของตัวแปรทำนายซ้ำอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้วิธี Enter สำหรับคัดเลือกตัวแปรทำนายเข้าสู่สมการถดถอย ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรทำนายทุกตัวต่างส่งผลต่อความโดดเดี่ยวทางสังคมเพียงเล็กน้อยอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และตัวแปรทำนายทุกตัวร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของภาวะความโดดเดี่ยวทางสังคมได้เพียงร้อยละ 7.50 แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($R^2 = .075$, $F = 1.271$, $p > .05$) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ตัวแปรทัศนคติต่อการทำงานทั้ง 4 ด้าน (ความจำใจในการทำงาน ความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนในการทำงาน ความมีอิสระในการทำงาน และการมีส่วนร่วมในการทำงาน) ระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวน และวุฒิการศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อความโดดเดี่ยวทางสังคมแต่อย่างใด

ภาพประกอบที่ 8 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของความแปลกแยกในการทำงานด้านภาวะความแปลกแยกจากตนเอง โดยใช้ทัศนคติต่อการทำงานทั้ง 4 ด้านร่วมกับระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวน และวุฒิการศึกษาเป็นตัวแปรทำนาย และใช้วิธี Enter

จากภาพประกอบที่ 8 พบว่าเมื่อทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณด้วยวิธี Stepwise โดยใช้ความแปลกแยกจากตนเองเป็นตัวแปรตาม และใช้ตัวแปรทัศนคติต่อการทำงานทั้ง 4 ด้านร่วมกับระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวน และวุฒิการศึกษาเป็นตัวแปรทำนาย พบว่าไม่มีตัวแปรทำนายใดที่มีอิทธิพลต่อความแปลกแยกจากตนเองเลย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเพื่อตรวจสอบอิทธิพลของตัวแปรทำนายซ้ำอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้วิธี Enter สำหรับคัดเลือกตัวแปรทำนายเข้าสู่สมการถดถอย ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรทำนายทุกตัวต่างส่งผลต่อความแปลกแยกจากตนเองเพียงเล็กน้อยอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และตัวแปรทำนายทุกตัวร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของภาวะความแปลกแยกจากตนเองได้เพียงร้อยละ 7 แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($R^2 = .070$, $F = 1.119$, $p > .05$) ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ตัวแปรทัศนคติต่อการทำงานทั้ง 4 ด้าน (ความจำใจในการทำงาน ความเคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผนในการทำงาน ความมีอิสระในการทำงาน และการมีส่วนร่วมในการทำงาน) ระยะเวลาการเป็นพนักงานสอบสวน และวุฒิการศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อความแปลกแยกจากตนเองแต่อย่างใด